Bevarandet av Islams källor

En kort text om hur Koranen (Allahs tal) och Sunnan (Profetens anvisningar) bevarats genom tiden, och om vetenskapen bakom bevarandet av återberättelserna och dess status. Ur förordet till boken ”
Den flitige forskaren” (al-Bahith al-Hathith), av Ahmed Shakir.

… Och här vill jag poängtera nyttan med denna kunskap, som fått detta ödmjuka namn – ”Hadithkunskap”, och dess inflytande i de islamiska kunskaperna, och historievetenskap m.m. bland de ämnen som i sin verifikation förlitar sig på att informationen överförts korrekt och på dess pålitlighet.

För sannerligen har muslimerna ansträngt sig till det yttersta med sin omsorg, ända från de ursprungliga källornas tid, för att bevara grunderna i deras lagstiftning som utgörs av Koranen (Allahs tal) och Sunnan (Profetens anvisningar), på ett sätt som ingen annan nation gjort tidigare.

Så de memorerade Koranen och förde vidare den från Allahs Sändebud, må Han prisas och välsignas, med en mångfald av källor, tecken för tecken (koranverser), ord för ord, bokstav för bokstav, memorerade i hjärtana, bestyrkta med skrift i Koranböckerna.

De förde t.o.m. vidare de olika stammarnas sätt att uttala den, och de förde vidare de olika sätt som den kan skrivas på i Koranböckerna, och de skrev många långa böcker om den.

Och de memorerade och bevarade även från deras profet hans uttalanden, hans handlingar och hans tillstånd, då han är den som förmedlar från herren, den som förklarar hans lagar, och den som är beordrad att upprätta hans religion. Och alla hans uttalanden, handlingar och tillstånd illustrerar Koranen. Och han är det skyddade Sändebudet (från fel), och han är det goda föredömet.

Allah, den Högste, beskriver honom som:

”Och han talar inte av egen drift, nej det är inget annat än uppenbarelse som uppenbaras” [an-Nadjm 53:3-4]

Och Han säger:

”Och vi har sänt ner uppenbarelsen till dig för att DU (Allahs Sändebud) ska förtydliga för människorna det som sänts ner till dem, och för att de ska tänka om.” [an-Nahl 16:44]

Och Han säger även:
”I Allaahs Sändebud har ni ett gott föredöme.” [al-Ahzab 33:21]

Och Abdullah bin Omar bin Aas brukade skriva ner allt som han hörde från Allahs sändebud, må Allah prisa och välsigna honom, så vissa från Quraish så åt honom att han inte borde göra det, och han nämnde det för Sändebudet som svarade:

”Skriv, för vid (Allah) han som har min själ i sin hand, det har aldrig kommit något från mig annat än sanning!” (Autentisk, från al-Musnad av Imam Ahmed)

Och vid ”avskedsvallfärden” gav han muslimerna en generell befallning om att informera om honom då han sade:

”Och låt den närvarande informera den frånvarande, för den som är närvarande kanske informerar en som förstår det mer än honom.” (Autentisk, från al-Bukhari)

och han sade ***”Låt den som är närvarande informera den som är frånvarande, för kanske den som blir informerad förstår det bättre än den som hörde det.” (Autentisk, från al-Bukhari)***

Så från allt det här så har muslimerna förstått att det är obligatoriskt för dem att de ska bevara allt om deras Sändebud, och det gjorde dem.

Och de utförde sin uppgift på ett på ett lämpligt sätt, och de förde vidare återberättelserna från honom, antingen med en mångfald av källor i både berättarkedjan och innebörden, eller med en mångfald av källor i innebörden endast, och antingen att de är välkända, eller att de har en korrekt berättarkedja, det som kallas för ”Autentisk Hadith” och ”God Hadith” bland de lärda. (Hadith = Återberättelse av Sändebudets tal, handlingar och tillstånd.)

Och de lärda inom hadith ansträngde sig för att samla och föra vidare allt som återberättarna har återberättat om honom, även det som de inte ansåg vara autentiskt. Därefter har de ansträngt sig för att autentisera varje hadith och varje bokstav som återberättarna berättade, och de granskade deras återberättelser och deras person, och de var ytterst noggranna med återberättelserna.

Så de brukade utlåta sig om en hadith att den är ”svag” (otillförlitlig) på grund av den minsta

oklarheten i återberättarens livshistoria som kan påverka hans rättfärdighet enligt de lärda.

Och om det skulle finnas några oklarheter om hans ärlighet, och att de vet att han någon gång ljugit i sitt liv, då avvisar de hans återberättelse, och kallar hans hadith för ”påhittad” eller ”lögn”, även om det inte är känt att han ska ha ljugit om just den hadithen, och trots att de vet att *en lögnaktig person må tala sanning*.

Och de försäkrade sig också om varje återberättares memoreringsförmåga, och de jämförde hans återberättelser med varandra och med andras återberättelser, så om de fann att han ofta gjorde misstag och att han inte har bra memoreringsförmåga, då brukade de döma hans återberättelser att vara ”svaga”, även om hans personlighet och ärlighet är klanderfri, av rädsla för ifall hans återberättelser skulle innehålla något där hans minne bedragit honom.

Och de tog fram principer som lades som villkor för hadithens acceptans, och det är det som är denna kunskaps principer, och de verifierade dem på det mest omfattande sättet inom mänsklig förmåga, av omsorg för deras religion.

Så de regler som de följde var de mest korrekta reglerna för bekräftelse av historiska händelser, och de mest upphöjda, och de mest exakta – även om många, senare i vår tid, vänt sig bort från dem, och de förkastade dem utan någon kunskap eller bevis.

Och de togs efter av de lärda inom de flesta av de kunskapsämnena med information av historiskt slag. Så de togs efter av de lärda inom språk, och de lärda inom litteratur, och de lärda inom historia, och andra, som ansträngde sig för att återberätta varje rapportering inom deras ämnesområde med dess berättarkedja, så som du kan finna i de tidiga föregångarnas böcker.

Och de använde sig av denna kunskaps regler då de ville bekräfta autenticiteten av en rapportering i varje fråga som baserar sig på information av historiskt slag, så denna kunskap är i verkligheten grunden till alla kunskapsämnen med information av historiskt slag.

Och den förtjänar den beskrivning som gavs av min käre vän och broder, den lärde, Mohammed Abdulrazzaq Hamza, att den är ”det förnuftiga gällande det som har återberättats, och måttstocken för kontroll av information av historiskt slag.”

Och trots detta så har vissa utav de tidigare tidernas folk infört en dålig sak i religionen, och det är att inte acceptera haditherna som bevis, för att de inom vissa kunskapers terminologier kallas för ”antaglig bekräftelse”, alltså att de inte kan bekräftas (helt) förutom med en mångfald av källor (vilket är ett obestridligt bevis för autenticiteten av

återberättelserna).

Men detta var endast baserat på fackspråks terminologi, vilket inte har någon påverkan på återberättelsens värde ur ett historiskt perspektiv vid verifikation av återberättelsen. Så det är inte ett måste att ha varje autentisk återberättelse av samma händelse (från alla källor) som bekräftats av en införstådd kapabel lärd för att bekräfta dess autenticitet, och att tro på den, och att känna sig lika säker som om den har rapporterats från flera källor, vilket innebär klar fakta, *annars så kan vi inte bekräfta majoriteten av all information av historiskt slag inom de flesta kunskapsområdena och de flesta vetenskapsgrenarna*.

Och den grupp som tog denna usla väg är en liten utstött obskyr grupp, och deras åsikt har ingenting med kunskap att göra alls.

Ändå så har det i vår tid uppstått vissa grupper bland de muslimer som blivit ockuperade och koloniserade av Européer. Och dessa grupper är följare till sina lärare orientalisterna, och de härstammar från (dem) deras föregångare, och de trodde på samma sätt som dem, och att alla hadither varken har någon autenticitet eller något stöd.

Och att det inte går att använda dem som bevisning inom religionen. Och vissa av dem förkastar dess korrekta och precisa grundregler, för att därefter bekräfta eller förneka hadither baserat på sina åsikter och nycker, utan någon särskild princip, och utan vare sig något bevis eller något stöd.

Och dessa personer, det finns inget som kan bota dem, annat än de ges kunskap, och att de får disciplineras med det, sedan är det upp till Allah om Han vill vägleda dem.

Och vad gäller smutskastning de *autentiska* haditherna generellt, eller att tvivel om de bör tillskrivas Profeten, må han prisas och välsignas, så visar det tydligt på en fientlighet mot muslimerna, vare sig personen påstås ha kunskap och förståelse av frågan, eller om han är okunnig och trångsynt och följer någon annans uttalande utan att känna till dess innebörd och konsekvenser!

Eftersom detta tvivel och denna smutskastning är en dom över alla de pålitliga återberättarna bland de rättfärdiga föregångarna, må Allah vara nöjd med dem, att de är lögnare, bedragna bedragare, en anklagelse om lögn och förtal, eller okunskap och ignorans, trots att Allah varnat dem för det, och att de vet med säkerhet att Allahs Sändebud sade (må han prisas och välsignas):

”Den som ljuger om mig medvetet, låt honom finna sin plats i helvetet.”

Och han sade:

”Den som återberättar något som han hört om mig som han tror är en lögn, då är han en av lögnarna.”

Så den som förnekar deras återberättelser har dömt att de allihop kommer att slängas i elden, och att de inte har någon karaktär eller troslära. För lögn är en av de största stora synderna, och det hör till de lägsta och sämsta karaktärsdragen, ett folk som ljuger når aldrig framgång även om det skulle vara om oviktiga saker, för att inte nämna lögner i det som rör lagstiftningen, och lögner om den skapelsens överhuvud, sändebudens ädlaste.

Och sannerligen hade muslimernas första föregångare, i de tre första generationerna, de finaste själarna och de bästa karaktärsdragen, och den starkaste gudsfruktan. Och för det så gav Allah dem seger, och lät dem erövra kungadömen, och de blev alla nationer och alla civilisationers övermän på ett fåtal år, med hjälp av trosläran och ädel karaktär, före att det blev med svärd och pilar.

Av: Ahmed Mohammed Shakir

Källa: alquran.se